

Bölöni Domokos

Küküllőmadár

Amikor híre jött, hogy a magyarok fellázdak a kommunista hatalom ellen, a bolond még nem volt az. Tizenhét esztendősz szemrevaló legény, a templomban nem a papot, őt bámulták a lányok. Itt is olyan világ volt, csak más nyelven parancsoltak, mint odaát. A falu ugyanazt a nyelvet beszélte, és ugyanúgy énekelt és imádkozott, mint a túlnaniak, azt a hazát anyaországnak mondták az emberek. A legény tudta, hogy az orgona mögötti deszkadarab kimozdítható, azt is tudta, mi van a rejtekben. Merész volt ez a legény, nem félt a hatalmasoktól, pedig két pisztolyos egyenruhás is járőrözött az utcán, később pedig egész szakasz fegyveres érkezett. Mégis megjelent a községházán meg a templom tornyán a piros-fehér-zöld zászló. Az emberek fázósan húzták össze magukat, zimankós idő járta, mégis mindenkinek hirtelen halaszthatatlan dolga támadt, szokatlanul megélenkült a forgalom, látni akarták a zászlókat, de főleg arra voltak kíváncsiak, mi lesz most.

A legény sejtette, mi vár rá. A rejteket többen ismerték, a gyanú mégis óráterelődt, aki a kulcsokkal rendelkezik. Özvegy édesanyja takarította a templomot meg a kultúrházzá nyilvánított felekezeti iskolát, a fia pedig harangozott. Irigyei is voltak, beárulták. Nem várt idézést, rajtaütést; hátraosont a gyümölcsösbe, átbújt az élősövény résén, átvágott az akácos erdőn, majd letért a rét és a folyó irányába, ahol a Küküllő holt ágát közrefogó sűrű berek nyújthatott menedéket.

A nyomozók azonban megtudták, hogy a legénynek — Sándor volt a neve, mint Petőfinek — éppen a berek, a bokrokkal, éger- és nyárfákkal, bodza- és mogyoróbokrokkal benőtt lapály a kedvenc tartózkodási helye. Sándor úgyszólván ott töltötte gyermekkorát, madarászott, halászott, hancúrozott pajtásaival, juhot, kecskét, kisborjat, malacot legeltetett. Most hát a berekben próbált elrejtőzni. Csakhogy a milícia kutyával kereste. Az üldözők bekerítették az erdőt, kutyaugatás még nem hallatszott. Sándor azt hitte, megmenekült. Ekkor a feje fölött megszólalt egy furcsa hangú madár. A hangja üde volt, bár mindvégig ugyan-azt a szótagot ismételte: — Kü-kü-kü. Kü-kü-kü. Nagyon tetszett a dal, Sándor felelt neki. — Kü-kü-küüü!

Abban a pillanatban rákezdtek a kutyák, csaholásuk megtöltötte a völgyet. A madár eltűnt. Sándor megrémült: minden pillanatban fölfedezhetik. Nyesett a bicskájával néhány nádszálat, egybetoldotta őket, majd csendesen, hogy a csobbanást se hallják, az öreg bokor alatt becsusszant a holtág vizébe. Végtelenségnek tűnt az idő, pedig lélekjelenléte egy percre sem hagyta el. Okosan

gazdálkodott a levegővel, mégis, egyszer csak kirobbant belőle a vágy: feltörni! Kibukni a vízből! Inkább a halál, mint ez a hideg, sötét, idegen közeg.

Úgy tetszett, tökéletes a csend. A gonoszok eltávolodtak. A gyökerek takarásában óvatosan fölemelkedett.

Valóban csend volt. A berek átfésülve, a szökevény sehol. A különítmény a falu fölött sötétlő Bükk erdő irányába indult.

Hirtelen ismét megszólalt a madár. — Kü-kü-kü. Kü-kü-kü! — Köszönöm — mondta Sándor. — Köszönöm, hogy figyelmeztettél. Levetette, kicsavarta, majd ismét magára öltötte szegényes ruháit. Éjszaka felkapaszkodott egy tehervonatra, de akkor már a tehervonatokat is ellenőrizték. Nagyon megverték, és mikor hazakerült, senki sem tudja, honnan, már Bolond Sándor volt a neve.

Nem is volt jó semmire. Egész nap kószált, a mezőt, a legelőt, az erdőt, a Küküllő berkeit járta, láthatatlan zászlót lengetett, vadakkal, madarakkal társalgott.

Néha a küküllőmadárral is.

A gyermekek hamar rákaptak; utcahosszat gúnyolták. — Bolond Sándor, bolond Sándor, kü-kü-kü! kü-kü-kü!

Sándor felnézett, meglátta a madarat, ott lebeg a Nap mellett. Elmosolyodott. Aztán leomlott a porba. Rángott keze-lába. Fehér tajték lepte el a száját.

Békén hagyták, a szekerek is kikerültek. Nem szabad mozgatni, aludnia kell, legalább két-három órát.

Míg aludt, a madár őrködött fölötte, és persze így dalolt: Kü, kü, kü. Kü-kü-kü!...

A néma éneke

Anyám azt mondta, hogy a pap vágta ki a nyelvét, mert beszélt a templomban. Sokáig félve ültem az anyám szoknyáján, és csak lopva mertem felemelni szemem a szószék magasságába, amikor éppen nem népét ostorozta a vörös orrú tiszteletes, hanem lelkünk üdvösségéért alkudozott azzal, aki még nálánál is magasabban lakott, akkori elképzelésem szerint valahol a toronybeli galambok és a templompadlás denevérei fölött, az emeleten, úgyhogy gyakorlatilag csak a nyári időkből a szomszédos udvar csirkéire pályázó héják láthatták, de ez is kétséges, mert nyáron akkora a dologidő, hogy még az Úristen sem ér rá imádkozni, ezt nagyapámtól tudtam, aki másokkal ellentétben nem az istentiszteleteken pihente ki magát, hanem a tyúkokkal feküdt és a pacsirtákkal kelt, legjobban pedig akkor érezte magát, amikor azt is énekelték, hogy Egyedüli reményem, ó Isten, csak te vagy, olyankor tenyeréből etette még a meddő tinót is, pedig máskor rendszerint csak „villásreggelivel” szolgált a szegény párának.

A Néma nem is áll meg a kapu előtt, ha nem nagyapám jön elő, amikor a fél falu kutyáit rendkívüli módon felizgató dalával megkezdi karácsonyi kántálását; nagyanyámtól rettenetesen félt, igaz, hogy nemcsak ő, hanem az egész környék. Nagyanyám mindent és mindenkit a szájára vesz, és úgy ki tudja forgatni minden valójából, hogy még a levegő is büntudatot érez, amiért tiszta. Nagyanyám szerint a némát egyszerűen állon vágják kölyök korában, és úgy harapta le a nyelvét.

Mindig karácsony táján jött elő, valamelyik távoli faluban vagy talán az erdők között, manó földön rejtőzködő kunyhójából. Rendületlenül végigjárt minden házat, és érdekes módon ott is adtak ezt-azt neki, ahol egyébként nálanál is inkább alamizsnára szorultak volna, például a tyúktetűvel megtelt Candurás családban. A Néma onnan is dióval, almával távozott.

Nagy, kunkori orrú bocskorában mókásan csicsonkázott a jeges havon, gyakran le is esett, mert volt, ahol pálinkával, borral kínálták, és a vékony, sovány, kicéhezett embert hamar megjárta az ital. Bocskora megvédte kisebzett, satnya lábát a fagytól, oly gazdagon és annyi fantáziával csavarta körül mindenféle fajta és színezetű ronggyal, hogy kész néprajzi csodának számított. Olyan réteges volt az öltözéke, mintha káposztalapit viselne.

Bolhaszín felöltője rókavörösre váltott, akárcsak tornyos kucsmája. Azt a képzetet is kelthette volna, hogy álruhás keleti mágus, akit itt nálunk, Kelet-Európában kifosztottak az útonállók, még mielőtt Jézusához eljuthatott volna lelkének tömjénjével és mirhájával. Rókaszínű kabátját kötéllel, borjúistránggal kötötte át, vékás szőrtarisznyáján több volt a folt, mint a posztó, kötőfékdarabbal erősítette meg pántját, ezzel úgy ingott jobbra-előre, hátra-balra, mint valami matróz, akit a legénység kilökött magából, s célját vesztetten caplat a végtelen sarki hómezőn, a kegyetlen fagyhalálba.

Felszerelésének legfőbb tartozéka mégis hatalmas kampós botja volt, szentképeken láttam olyat s később, amikor már hozzánk is eljutott a tévé, a pápa kezében. Olyan méltósággal vonult végig a Disznólegelőn, mintha ennek a tájnak ő volna a főpapja, aki elhozza nekünk, portákon, házikókban élő ostoba fűtőzőknek a mennyország szikrázó üzenetét. Hogy megszületett a Megváltó.

Amikor a Néma a Nyulak utcájában elkezdte sívító kántálását, vele kántált kicsiny falunk Alszegének, majd Felszegének egész állatvilága. A kutyák magas diszkántban adtak hangot egyetértésüknek vagy nemtetszésüknek, őket a mindig heccre kész kakasok hergelték aztán lilán, megbolondítva egyúttal a tyúkok földbuta seregét, amely köztudottan a legkönnyebben bírható zűrzavarra. A diszharmóniába behápoztak a kacsák a befagyott trágyalé jegéről, aztán átvették a szólamot a csűr mögé rekesztett juhok is, kórusjelleggel kölcsönözve az eseménynek, amely az istállóból tompán előtörő marhabögéssel vált tombolóvá, hogy végül az ég madarainak riadalma tetőzze be: a verebek ideges rebbenései, a varjak, csókák kiszámíthatatlan fel-felkerekedése toronyról-tetőről fára-kertre,

hatalmas és ricsajos körrepülésük a fehérezüstben vacogó keskeny völgy házikóinak vékonyan füstölgő kéményei fölött.

Ilyen elemi erejű volt a Néma kántálása. Jöttére már a faluvégi keresztnél megjelent Samu, a falu félnótása, akire gyerekkorában ráborult az agyagdomb megcsuszamló palája, s hiába ásták ki, sosem lett belőle ember. Majd az Alszeg szegény gyermekei csapódtak hozzá, úgyhogy mire a Felső köz módosabb portáihoz ért, a Némának már szabályos kísérete, majdhogynem udvartartása volt; mire pedig munkájának végére jutva meg is kótyagosodott, addigra a felnőttek bámész csoportja követte, heccelték, főleg az alsó hídnál, ahol a pálinkafőző működött. A hely arról híres, hogy a Nyíró Róza rucái egyszer úgy megrészegedtek a patakpartra ömlesztett malátától, hogy az asszonyosság azt hívén: dögvész ütött ki közöttük, hogy legalább a tollú ne menjen kárba, gyorsan megtépte őket, aztán a kijózanodott kacsák szemérmetlen pucérságukkal kérkedve jöttek egyenként tántorogva elő a bűzlő dombról, világ csodájára.

Az alsó hídnál meleg pálinkát ittak a férfiak és itt produkálta magát Liza is, a görbe cigánné, románul, magyarul, szászul és cigányul kántált és rigmusolt annak, aki megkínálta. Méltó vojá, nu te szuferincá. Nu te busulincá. Dé mángé, dé mángó, borboricá borboró! A Néma ritkán vegyült közénk, de ha itt még belédiktáltak egy kis pálinkát, akkor olyan multság kerekedett nemsokára a híd körül, mint mikor a vásárban egyszerre táncoltatják a majmot, a medvét, ráadásul a papagáj folyton kihúzza a nyerő cédulát, és bár mindent összevásároltunk, ami csak érdekes és különleges, mégis minden pénzünk megmaradt, gondtalanul áldomásozhatunk, mert senki sem parancsol. A szegények és a szerencsétlenek, a félnótások és a holnap gondjával élők elfeledkeztek bajaikról, előkerült a vén Dumnyező, a félszemű cigányprímás és Purcitatá, a kontorás, meg Béka Gyugyi, a bógós, ezek aztán muzsikáltak önfeledten, a falusiak biztatták a táncra perdülőket, sőt egyik-másik pityókos atyafi szintén mókázni, pontozódni kezdett, úgyhogy mire leszállt a farkasalkonyat, boldogan széledhetett szét a szedett-vedett, Krisztus-váró társaság.

Mindezt tulajdonképpen a Némának köszönhatték. Aki vékás tarisznyájával, pásztorbotjával lassan ismét útra kerekedett, és amint jött, ugyanolyan sivító, magas fejhangan kántálva vonult fel a Kecskék útján, a Kereszt irányába.

Nem kísérte más, csak Samu, akit egyszer odaütött a föld az Agyaglyukaknál.

Egy későbbi, kegyetlen télen a Néma nagyon elfáradt a kántálástól. Bebújt egy kórérakásba a Csengő pataka közelében, a Határvég mellett.

Azt beszéltek: megfagyott. Sokkal valószínűbb azonban, hogy a Mennyei Tehetségkutató Központ két fehér köpönyeges szárnyas szakembere jött le, és miután meghallgatták, fölvételt nyert a mennyei kórusba.

Rendes havi fix fizetéssel, egész normával. Szólót énekel, mint egykor itt, köztünk, a földön.

Gépont

Régóta szerettem volna megismerni valakit, aki ért az írás művészetéhez. Meg a technikájához, persze. Regényt írnék ugyanis a szerelemről. És/vagy a halálról. Nem is; az életről. Szóval nem is tudom. De ha valaki elmagyarozná, mi a helyzet, és hogyan kell hozzáfogni, hát megpróbálnám.

Tegnapelőtt aztán megakadt a szemem egy hirdetésen. „Kortárs irodalmi tanácsok a G Pont Cafében! Szerdán és pénteken, 16-21 között”

Hát ez talán éppen nekem való, gondoltam, és (mert még idegen vagyok a városban) kérdezősködni kezdtem az utca felől, ahol a kávézó üzemel. De az a négy-öt idegen, akiket (mert a tekintetük nem volt túlságosan elutasító) megkérdeztem, mit sem tudott a G Pont Caféről. Ezért aztán az utamba kerülő internet pincébe siettem, hátha a világháló eligazít. És nem is csalódtam. Ezt találtam ott: *A misztikus G betű, Grafenberg ausztrál tudós nevének rövidítése, aki 1950-ben publikálta felfedezését. A G-pont létezését azonban sokan — mivel nem sikerült megtalálniuk — ezután is kétségbe vonták. Pedig érdemes odafigyelni arra az apró kis pontra, mely a szexuális gyönyör kiapadhatatlan forrásává válhat. Megtalálni persze nem is olyan egyszerű ezt a vagina mellső falán található, kb. 1-1,5 cm átmérőjű területet, melynek izgatása sokszor mind a klitorális mind a hüvelyi orgazmusnál erősebb érzézetet okoz. Alakja személyenként változó, hasonlíthat babszemre vagy lehet egy szimpla dudor. Vannak nők, akik érzik a végén ülve, kitapintják egy vibrátorral vagy egyéb eszközzel, másoknak azonban partnerre van szükségük a felfedezéséhez. Stimulációja eleinte a vizeléshez hasonlatos ingert okoz, majd szexuális élvezetté vált át, végül kielégüléshez vezet. Bár a szexológus szakember is elismeri, hogy a G-pont felfedezése számos, addig nem ismert élvezetbe juttathatja a nőt — és így partnerét is — óva int attól, hogy mostantól kezdve kifejezetten „erre hajtsunk”. Ha ugyanis célorientáltan keresgélünk, s mégsem járunk sikerrel, ez az egész aktust frusztráló élménnyé változtathatja. Sajnos tény, hogy vannak nők, akik sikertelenül próbálnak rábukkanni Grafenberg-pontjukra. Nem elképzelhetetlen, hogy nincs nekik, de az is lehet, hogy lévén a hüvely túl hosszú, nem képesek elérni. Ez sem tragédia, a kielégülésnek számos más módja létezik ezen kívül is. Ha azonban megtaláltuk, használjuk ki a lehetőséget, mely a kéj érzetének addig ismeretlen spektrumát vetíti elénk. * Hol van a G-pont? Ha van, akkor a hüvelyen belül mintegy 2,5-5 cm-re helyezkedik el, annak elülső falán. Aki nincs izgalmi állapotban, nem képes érezni az ujjával ezt a csupán borsó nagyságú részt. Szexuális izgalom hatására azonban a pont növekszik, egy kisebb pénzérme nagyságához hasonló méretűvé is válhat. * Figyelmedbe ajánljuk még: Egy kis óvszertörténelem (cikkek), Miért akarnak a férfiak mindig szexelni? (cikkek), Lassú szex, hosszú élvezet! (cikkek), Az orgazmus tanulható? (tudásbázis), Normális, ha fél óra szex után fáj a nőnek? (tudásbázis), Kielégületlen fájdalom? (tudásbázis). * Másrészről ténylegesen nem pontról van szó, hanem inkább egy kis zónáról. Ha fel akarja fedezni, és megpróbálja megtalálni, hol van, észre fogja venni, hogy a hüvely fala általában sima és sehelyes tapintású. Am a G-pont zóna kissé durvább felületű,*

némileg hasonlóan egy dió héjának érdességéhez. * Mit kell tenni vele? Amikor már megállapította, hogy van-e ilyen zónája, vagy nincs, azt is fel kell fedeznie, hogy ha van, az gyönyört nyújt-e önnek vagy inkább kellemetlenséget, zavart jelent. A G-pont ingerlése leggyakrabban rohamszerű örömrészt vált ki. A szexben „profik” azt ajánlják, hogy a mutatóujjat, annak második ízülettől behelyezve „hívogató” mozdulatot kell tenni a hüvely elülső falára. Egyidejű nyomás gyakorlása mellett ki kell tapasztalni, hogy a feltételezett G-zónában milyen hosszú ingerlés vezet eredményre. Mindenekelőtt fontos az, hogy szexuálisan felfokozott állapotban próbáljon ilyen módon örömet szerezni magának. Az is befolyásoló tényező lehet, hogy a nők egy adott hónap különböző időszakaiban eltérően érzékenyek szexuálisan. * Meglehetősen gyakori, hogy az első érzés a vizelési inger lehet. Ennek oka arra vezethető vissza, hogy a húgybólyagot is éri nyomás a fent leírtak gyakorlásakor. Ez azszal ellenőrizhető, hogy a bólyagot ki kell üríteni, és azután megtapasztalni, milyen érzést vált ki az ingerlés. Az első időben furcsa benyomásokat lehet szerezni, de a későbbiekben a legtöbb nő arról számol be, hogy megéri a kitartás. * Női ejakuláció. Egyes nők azt állítják, hogy a G-pont ingerlésekor ejakulációt érznek. A legutóbbi időben végzett kutatások ezzel kapcsolatban két ellentmondó eredményt hoztak. Egy orvoscsoport megvizsgálta az ekkor kiáramló folyadékot, és prosztata-enzimeket talált benne. Ez a felfedezés alátámasztotta a G-pont és a férfiak prosztatájának azonos eredetéről szóló elméletet. Ezzel szemben más orvosok a folyadék vizsgálatakor vizetletet mutattak ki. A kutatás tehát folytatódik! * A G-pont közösülés alatti érzékelése. G-pontjának méretétől és pontos elhelyezkedésétől függően érezheti az ingerlés bármilyen hatását a szexuális együttlét alatt. A legvalószínűbb, hogy akkor érez valamit, ha megemeli a medencéjét. Egy másik népszerű pozíció, ha négykézláb áll, vagy álló helyzetből előrehajol, és a behatolás hátulról történik. Ezt mindenkinek saját magának kell tapasztalnia.

Kissé szédelegve támolyogtam föl a szabadba vezető lépcsőköön. A kijáratról balra koszos kiskocsmába botlottam. Sűrű füstjének büze nem tudta elnyomni az erős presszóillatot. Beléptem, és én is kértem egy kávét. Aztán egy drágácska konyakot is. Egy idősebb fickó próbált szemezgetni velem, de olyan csúnyán néztem vissza, hogy riadtan fizetett, és elmenekült. Regényemről és a G pontról meláztam. De nem jutottam semmire.

Felhajtottam italomat, és magam is kifelé indultam. Véletlenül pillantottam az ajtóval szemben világló nagy tükörbe.

És elámultam.

Hatvanöt éves vagyok. Szemből egy harminc és negyven közötti, kissé már rezgő idomú, élveteg képű festett kurva vigyorgott vissza rám.

Na, ezt kapja el, Bölönyi úr!

Sámsondi Gabriella Delila

(Úgy mint LOCO, helyből)

Nagy József Levente

A koldus

Egyik markomból a másikba számolom,
Amit aprópénzben adott a szájalom:
Pár jó szó, szelet kenyér, féldeci öröm,
És van egy biztos helyem kívül a körön.

Hűvös éjeken mindig arról álmodom,
Hogy az árva Isten alszik a vállamon,
Mert én vele lakom és ő velem lakik,
Megosztott magányban didergünk hajnalig.

A harmonikámat néha el-elkéri,
Éneke szomorú, de dallama égi.
Utcasarkon táncba visznek az angyalok,
S ilyenkor úgy érzem — talán boldog vagyok.

azon a napon

és léssen azon a napon
sárga viharkabátjában
nyeregbe száll az Isten

brabant lovak szügyig az apályban
partra húzzák a hálót

ezüstös köd szítál
halszagot hoz a szél
s barber adagióját
meg-meglendeti mint
kötélen száradó ruhát

azon a napon kiürül a part
nem jönnek taligás kofák
nem lesz többé
kívülálló
bámész
